

Hipolit Hrcibuch

Byl krásný letní den. Slunce příjemně hřálo a třináctiletý chlapec Hipolit se vydal na výpravu do lesů. Znal je jako své boty, byly krásné jak v zimě, tak v tomto teplém období. Dříve do nich chodil se svým otcem, ale ten se teď kvůli rozpadu manželství s Hipolitovou matkou odstěhoval a nechal v bydlišti syna samotného. Bývalo krásně, když se spolu honili přes pole a lesy. Když lezli po stromech, poznávali zpěvy ptáků. A jiné kamarády chlapec neměl. Všichni ze třídy se mu vysmívali za jeho jméno – Hipolit Hrcibuch. Dříve se tomu i dokázal zasmát, ale brzy ho to přešlo. Raději se vyhýbal všem možným seznamováním, jen aby se nemusel představovat. A přitom to byla snad jediná chyba! Kdyby každý jen nekomentoval jeho směšné jméno, jistě by ocenil jeho loajální povahu a chuť do života. Kromě toho byl i docela pohledný. Měl velké zelené optimistické oči, malý nos obklopený spoustou malinkých pih a nepříliš výrazné zrzavé vlasy. Obvykle nosil tmavé oblečení a své oblíbené tmavě zelené tenisky. Strýc mu je koupil již před několika lety o něco větší, aby mu déle vydržely, ale on sám už cítil, že z nich pomalu, ale jistě vyrůstá. A kdo ví; třeba by stejně tak vyrostl z her, které v minulosti prováděl s otcem. Nebylo jednoduché se vypořádat s tím, co se stalo.

S pohledem upřeným před sebe do obilného pole Hipolit vzpomínal na minulost a přemítal nad budoucností. Ač se to nezdálo, ta ho trápila možná mnohem víc. Za malou říčkou, kde začínal les, se některá místa stávala cílem mnoha bezohledných lidí. Pokřikovali tam na celé kolo a odhazovali spoustu odpadků. Inu; nebyl to pěkný pohled! Pro něj to byla přímá rána do srdce, protože právě zde přebývala velká část jeho minulosti. Znal tam každý kout, každou skulinku a věděl, cokoli se kde šustlo. A tak mu nemohlo uniknout, že se tam zabydlela parta neodrostlých dospěláků. Bylo jim něco málo přes dvacet. Sice to nevěděl jistě, ale raději je blíže nezkoumal, docela se jich totiž bál. Dnes už tomu ale bylo jinak. Poslední dobou po nich spíše naopak pátral. Chtěl se dozvědět, kdo doopravdy jsou a prásknout to jejich rodičům. Pořád ale přemýšlel nad tím, jak to udělá, aby se nedozvěděli, kdo to na ně řekl.

Hipolit se přestal dívat na obzor. Po pěšině vedoucí podél pole se vydal k řece. Pod nohama mu praskala uschlá stébla trávy a neposlušné vlasy mu čechrал slabý letní vítr. Říčka měla na dně krásně osvětlené oblázky. Bylo pěkné se dívat, jak čistá voda v potoce nekonečně teče a vytváří tak příjemný bublavý zvuk. Chlapec znal místa, kde se říčka dala nejlépe přeskocit. Než byste řekli švec, už byl na druhé straně a mířil do zelených lesů. Do té doby byl obklopen spoustou teplé sluneční záře, ale to se, hned poté, co vkročil do stinného lesa, změnilo. Vytvořila se tak taková tajemná atmosféra. Až na zpěv ptáků bylo v lese naprosté ticho. Hipolit měl tohle ticho rád, připomínalo mu jeho zážitky. Někdy měl pocit, že do lesa nikdo ze vsi nechodí, a tak ho měl často jen pro sebe. Když už tam někdo byl, tak to byli jeho spolužáci, myslivec, anebo ti nezdvořáci, co tu pohazovali odpadky. Obvykle mu nevadilo, když se šel lesem kochat někdo jiný z vesnice, ale ti darebáci mu vadili až běda.

Když šel chlapec lesem, silná vrstva jehličí způsobovala, že jeho kroky skoro nebyly slyšet. Konečky prstů jemně pohladil kůru stromu, který právě míjel. Byl to jeho první strom v tomto lese, na který kdy vylezl. Z jeho koruny měl přehled o všem, co se v jeho úrovni stalo, ale od té doby, co si tam udělala hnízdo sojka, se tam už nikdy nepodíval.

Hipolit zamířil ke svému oblíbenému místu. Byl to druhý tok řeky. Na dně koryta byl žlutý jííl, takže to na slunci vypadalo, že je ve vodě zlato. Ale stejně tak, jak to tu bylo krásné, to tu také bylo nebezpečné. Nedaleko odtud se nacházelo jedno z míst, kam ti zlodušci chodili. Jak už tu ale bylo zmíněno, Hipolit se jich dnes nebál. V krvi mu kolovalo odhodlání vystrnadit ty lidi z lesa. Zamířil tedy k místu, kde se často scházeli. Byla to neveliká paseka, kde to bylo, jak musel Hipolit uznat, docela útulné. Světla sem proniklo tak akorát dost, aby to tu působilo magicky. Mech tu pokrýval celou plochu a pařezy byly tak akorát dobré na sezení. Ale tak to tu vypadalo dřív – teď už to tu byl samý obal od brambůrků, plechovky, PET lahve, staré matrace, kelímky, plastová víčka, pružiny, kartonový obal od mléka, cigarety, plastové sáčky, skleněné láhve, brčka a jiné věci patřící do koše. Mech byl tak podupaný, že na některých místech byl dokonce odtrhnutý úplně a místo něj byla vidět samotná půda. Ale i když to tu vypadalo velice opotřebovaně, nikdo kromě něho tu nebyl. Hipolit si sednul na jeden z pařezů a sklopil hlavu. Pod malou vrstvou hlíny si povšimnul kovového zapalovače. Sám pro sebe se zamračil. Náhle bylo o důvod víc se těch rošťáků zbavit. Mohli to tu přeci celé zapálit!

Hipolit se rozhodl jít o další kus dál, směrem od řeky. Právě tam končil les a začínalo hráškové pole. Chlapec se pro jeden shýbnul a po vyloupnutí z luskou si jednu syrovou bobulku strčil do pusy. Takto čerstvé hrášky měl nejradši.

Náhle upoutal jeho pozornost ostrůvek lesa uprostřed pole. Obyvatelé vsi, kteří tam byli, říkali, že je to tam moc nebezpečné a že by se tam nemělo chodit. To stejné tvrdil i Hipolitův otec. „Tam, kde to lidé nedoporučují,“ říkával, „odamtud se drž raději dál.“ A taky že se odtamtud držel dál! Možná ne vždy poslechl dospělé, ale na rady svého otce dal. Vlastně to nebyl ani tak jeho otec, jako člověk jeden z mála, který se s ním bavil.

Jak tam tak přežvykoval sladký hrášek, uslyšel za zády povědomý zvuk rebráku a hlasy nápadně podobné těm, které tu poslední dobou slýchal až příliš často. Ano, byli to lidé pohazující odpadky! Hipolit se otočil, že to vezme

podél pole, ale odtamtud šla další parta. A jiná cesta nebyla, byl obklíčen! Chlapec zpanikařil. Horlivě přemýšlel, co dál. Jediná záchrana, kterou teď viděl, byla vydat se přes pole, což také vzápětí udělal. Utíkal, seč mu nohy stačily a při tom na poli způsobil mnoho škody. Bylo mu líto těch všech těch hrášků, které cestou polámal, ale když holt člověk utíká před zlými lidmi, tak musí alespoň něco málo obětovat.

Hned co vkročil do onoho území, obklopila ho jakási tajemná atmosféra. Nikdy v životě na tom místě nebyl a navíc bylo v takovém temném stínu. Srdce mu bušilo, že bylo slyšet na míle daleko. Vystrašeně si prohlížel okolní krajinu. Náhle se však z keře opodál ozvalo podivné zašramocení. Hipolit ve vzduchu cítil adrenalin. Tryskem se rozeběhl hlouběji do lesa. Obvykle tak tichý chlapec porážel vše, co mu přišlo do cesty. Sám nevěděl, co se to s ním děje. Běžel, jak mu to nohy dovolily. Zastavil se až pod velikým košatým stromem, kde začal konečně zhluboka dýchat. Náhle ho však začalo zajímat prostředí, ve kterém se právě ocitl. Okolo neviděl žádné odpadky, jen ušlapanou zem. Vypadalo to, že se tu někdo usídlil. A ten strom – Hipolita hned napadlo, jak dobře by se po něm lezlo.

Jak tak chlapec zkoumal okolí, nevšimnul si, že ve větvích toho košatého stromu se kdosi skrývá. Prohlížel si ho skrz zamračené oči a něco si pro sebe mumlal. Když vtom – bum, bác! – na Hipolita se ze stromu svalila jakási lidská bytost.

„Ty neřáde!“ křičela na něj. „Už tě mám!“ Hipolitovi chvíli trvalo, než zpracoval, co se právě stalo, ale poté si s úlevou všimnul, že dívka, která ho právě svým tělem přitlačila k zemi, není o nic víc starší, než on sám. Dívala se na něj svýma stejně vystrašenýma pomněnkovýma očima. Měla malý nos a plná ústa, kaštanově hnědé vlasy dlouhé něco málo pod ramena si sepnula do dvou culíků tenkými větvičkami vrby. Na první pohled Hipolit poznal, že tu žije už značně dlouho. Napovídalo tomu například její poloroztrhané oblečení, které nevypadalo dvakrát vábně. A boty neměla vůbec.

„K-k-kdo jsi?“ zeptal se chlapec a s údivem zjistil, že koktá.

„Ty nejsi jeden z těch lotrů?“ zeptala se ta dívka místo odpovědi a bylo vidět, že se jí ulevilo, když Hipolit na znamení nesouhlasu zavrtěl hlavou.

„Taky je hledám,“ odpověděl. „Vlastně už jsem je našel.“ A ukázal na cestu, odkud přišel. Až teď se k holčině donesl jejich rámus.

„No jasně! Já je přetrhnu!“ a odvážně vykročila směrem k nim. Ale opravdu jen vykročila, k většímu činu se neodhodlala.

„A jak ti říkají?“ řekl stále ještě šokovaný Hipolit.

„Věř mi – to nechceš vědět!“ sklopila hlavu ta dívka, ale když viděla chlapcův nedočkávký pohled, sklopila hlavu a přeci jen řekla: „Housenka Emanuel.“ Hipolit měl co dělat, aby se nerozesmál, ale věděl, že to není nic příjemného a tak se udržel a neudělal to.

„Ale to není tvé pravé jméno, ne?“ pokračoval.

„Ne, ale všichni, kdo vědí, že existuju, mi tak říkají,“ řekla. „Mé skutečné jméno je Emanuela Housenková, ale to už je teď každému jedno. A kdo jsi vůbec ty?“ a když viděla, že se do toho chlapci nijak zvlášť nechce, dodala: „Neboj se, nebudu se ti smát.“ To mu trochu dodalo odvahy.

„Hipolit – Hipolit Hrcibuch,“ řekl nakonec. Emanuelu to tak dostalo, že se, ačkoliv se snažila ze všech sil, rozesmála. Hipolita to trochu mrzelo, ale už byl zvyklý, takže ji nechal, ať to ze sebe dostane.

„Promiň,“ omluvila se, když ji to přešlo.

„To nevádí, já se taky někdy směju, když uslyším své jméno,“ usmál se Hipolit. Sice to nebyla pravda, ale nechtěl, aby se cítila špatně.

„Pojď, ukážu ti můj byteček.“ Řekla Emanuela na usmířenou a už ho táhla za ruku, aby šel za ní na strom. Ochotně poslechl a hbitě se vyšvihнул do větví. Když vystoupali do dostatečné výšky, na kmeni se objevila docela dost velká dutina. Pohodlně se do ní obě dvě děti vešly. V patře, kam se právě Hipolit díval, bylo skoro prázdné. Nacházela se zde pouze polorozpadlá židle a starý časopis ležící na zemi.

„No tak pojď!“ pobídla ho Emanuela. On se nenechal dvakrát přemlouvat a vešel. Zrovna když začal přemýšlet, jak v takovéto malé místnosti může někdo bydlet, dívka vlezla do díry v podlaze. Do této chvíle si jí nevšimnul. Když zjistil, že pod ním je ještě další patro, začalo to tu vypadat docela útulně. Pomalu se dal za Emanuelou po žebříku dolů. Ale toho hned zalitoval. V pokoji byla strašná tma. Tedy vlastně jen do té chvíle, když dívka rozsvítila, nebo spíše škrtnula zápalkou a světlo následně přenesla na petrolejku, která se nacházela na malém stole uprostřed místnosti. Nikde tu nebylo vymalováno, ale zato byly od stěn až po strop vyryty podivné ornamenty. Bylo vidět, že je dívčina dělala sama. Emanuela si všimnula, že si chlapec prohlíží její dílo a pochlubila se: „To jsou všechno moje zážitky. Když se mi něco přihodilo, vyryla jsem to sem do kůry.“ To mohla být pravda. Když jste se na jednu z kreseb podívali pořádně, viděli jste v ní obyčejné příhody v lese. Na jedné například bylo zachyceno, jak Emanuela trefila šiškou veverka.

Dívka se na Hipolita dívala pohledem: Tak co ty na to? Když to chlapec zpozoroval, hned pokýval hlavou: „Máš to tu docela... útulné.“ Bylo vidět, že čekala větší chválu, ale nic neřekla.

„Ale k věci,“ zvažněla. „Chtěla bych, abychom spolu probrali ty darebáky, kteří nám tu narušují atmosféru.“ Hipolit teď také nahodil vážnější výraz. „Co navrhuješ?“

„Nó...“ zamyslel se chlapec. „Co třeba je nahlásit policii?“

„No tak to v žádném případě!“ zbledla Emanuela. „Policajti by mě tak akorát strčili do sirotčince!“ a vzápětí si dlaněmi zakryla ústa.

„Jo,“ nahrbil se chlapec. „A proč vlastně v tom sirotčinci nejsi? Nikde tady tvoje rodiče nevidím,“

„Já...“ sklonila hlavu. „Ale slib mi, že to nikomu neřekneš.“

„Slibuju,“ řekl upřímně chlapec.

„Víš...“ řekla Emanuela. Pořád ještě váhala. „V šesti letech mi umřeli rodiče. A já jsem... nechtěla do sirotčince. Jednoduché, ne?“ Hipolit pozdvihl obočí. Jeho strýc s tetou totiž místní sirotčinec vlastnili a důkladně si všímali toho, jak se k dětem v něm chovali. Nemusely proto skoro vůbec pracovat a žilo se jim možná i líp než dětem s rodiči.

„No tak dobře...“ povzdychla si Emanuela. „Je tam jedna holka, se kterou jsem se poprala do krve a od té doby jsme úhlavní nepřítelkyně. Ona ode mě utržila rozkousnutý ret a já od ní zlomenou nohu.“

„Dobře...“ odlepil od ní chlapec oči a upřel svůj, krapet vystrašený, zrak ke stropu.

„Nějaký jiný návrh?“ změnila dívka rychle téma.

A tak se dohadovali o vystrnadění těch lotrů celé hodiny a hodiny, až si Hipolit vzpomněl, že už by měl jít domů. Proto se s Emanuelou rozloučil a s úsměvem z toho, že má novou a snad i úplně první kamarádku, odešel. Jen tak tak to stihl domů na večeři.

Druhý den ráno Hipolit nemeškal a hned zrána se vydal do lesa. Cestou se ale ještě stavil v obchodě poblíž jeho domu a koupil z vlastního kapesného pár banánů a jablek. Bezstarostně pak uháněl přes louky, lesy a pole s jediným cílem: dostat se do tajného úkrytu v lese za svou novou kamarádku. Ta už na něj nedočkavě čekala a moc ji potěšilo, když viděla takové pořádné sousto jen pro ni. Poté, co se najedla, ihned s Hipolitem začala diskutovat o svém plánu, který za noc stihla vymyslet.

„Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Myslím, že by to mohlo zafungovat, protože mi to zatím vždycky prošlo. Proto to tu také zatím nikdo neobjevil.“ Chlapec nastražil uši a zaujatě naslouchal. Emanuelin návrh byl důmyslný a, jak sama řekla, také osvědčený.

„Mám dotaz,“ zvedl mírně ukazováček. „Mohl bych ti zítra přivést jednu kamarádku? Myslím, že by nám hodně pomohla.“ Jistě, nebyla to ve skutečnosti kamarádka, ale sestřenice, ale to teď nebylo důležité.

„Jsi si jistý, že nás neprozradí?“ optala se Emanuela.

„Naprosto,“ prohlásil sebejistě Hipolit.

„Dobrá tedy. Už se těším!“

„Máš taky na co! Těším se, až vás seznámím.“ A nazítří se tak také stalo. Hipolit se domluvil se svou sestřenicí, která ochotně souhlasila. Vše šlo jako na drátkách až do chvíle, než přišla řada na seznámení. Obě dívky proti sobě stály s otevřenými ústy a vyděšenými očima.

„T-to j-je... Kateřina?!“ dostala ze sebe Emanuela. Její nová společnice se mezitím stihla vzpamatovat z toho šoku.

„Docela mě udivuje, že je někdo tak blbý na to, aby dobrovolně žil v takovém...“ zkoumavě si prohlédla krajinu. „...sice krásném, ale tak divokém prostředí! Oh, co to povídám! Ty jsi schopna všeho!“

Emanuela už už chtěla něco namítnout, ale přerušil ji Hipolit. „Vy se znáte?“

„Jistě,“ řekla bez váhání Emanuela, aniž by odtrhla své zamračené oči od Hipolitovy sestřenice. „To ona je ten důvod, proč jsem teď tady a nežiju jako normální člověk! Nenávidím ji do morku kostí!“

„Já jsem vlastně docela ráda, že žiješ tady,“ Hipolit se na Katku vděčně usmál. „Když jsi tu, už nikdy nebudu potřebovat kvůli rozkousnutému rtu do nemocnice!“

To už chlapec nevydržel a vmísil se do hovoru: „Holky, nevěděl jsem, že střetnutí vás dvou bude takhle... tragické. Kačka je tu proto, aby nám pomohla s plánem. Víím, že to tu má taky ráda a kdybychom to tu zachránili bez ní, nikdy by nám to neodpustila. Teď máte obě dvě šanci ukázat, že je pro vás důležitější les, než vaše staré spory!“ Dívky se na sebe zamyšleně podívaly a vzápětí musely uznat, že by to takhle nešlo.

Emanuela natáhla ruku směrem ke Kateřině a s úsměvem řekla: „Mír?“ Na tuto chvíli Hipolit čekal. Když viděl, že i sestřenice podání ruky opětovala, úleva mu pokryla mysl.

„Dobrá, skvělý tah. Teď je třeba vysvětlit Kačce náš plán. Co ty na to, Em?“ Podíval se na Emanuelu, která mu úsměvem naznačila, že je pro.

Tak tedy začali probírat a zdokonalovat plán. Katka byla překvapená, že už ho mají tolik promyšlený, a když se dozvěděla, že s ním přišla Emanuela, hned jí přišla o něco sympatičtější a i ona se se svojí bývalou úhlavní nepřítelkyní překvapivě sblížila. A jelikož Hipolitův plán byl ty dvě dát zase do kupy, docela mu to vycházelo.

Další den večer se všichni kamarádi sešli opět v onom lese u velkého stromu. Byla už tma a na nebi se objevila malá zářící světélka. Naši mladí hrdinové však neměli čas na to, aby si je prohlíželi. Museli zachránit celý les. Pokud se zde přesně podle plánu objeví darebáci s odpadky, započne dlouho očekávaná událost.

„Nezapomeňte,“ řekla Emanuela šeptem. „Držte se plánu,“ Ostatní místo odpovědi tiše přikývli.

V Hipolitovi by se krve nedořezal. Po pěšině kráčela partička hlučných lidí. Podle chlapcova počítání jich bylo něco kolem dvaceti. Hipolit si byl vědom, kolik hříchů zde provedli a o to víc se jich také bál. Když je tak pozoroval z bezpečného křoví, zmocňoval se ho strach. Holky navíc odešly na smluvené značky, takže tu na to byl sám.

Když ti darebové zamířili k pasece, zakročil. Vypravil ze sebe ten nejděsivější zvuk, který kdy sám slyšel. Pokusil se napodobit vytí krvežíznivých vlků. Cítil, že to na nich něco zanechalo, protože vypnuli hlasitou hudbu z repráku a začali si mezi sebou cosi šuškat. Poté, co svůj zvuk chlapec zopakoval ještě jednou, se sebrali a odešli na jiné místo. Přesně, jak se očekávalo – zamířili k malé louce u pole, kde měli své další sídliště. Jediné, co podle dokonalého plánu nešlo, byla trasa, kudy se tam vydali. Tam v těch místech se totiž ukrýval Hipolit. Neměl dost času na to se přemístit, šli totiž značně svižným krokem.

„Tak kdepak je ten darebák, co si tu hraje na vlka?“ řekl ironicky jeden postarší kluk z party. Hipolioví ztuhla krev v žilách. Dobře věděl, že hledají jeho. Byla jen otázka času, než ho najdou. A jelikož se rozmístili kolem jeho keře, neměl kam utéct. Byl v pasti.

„Tady je!“ uslyšel za zády a cítil, jak ho někdo tahá za límec. Když to ostatní slyšeli, udělali kolem něj kruh. Vypadali jako opravdoví vlci číhající na svou kořist.

„Kdo to je?“ zeptala se jedna z holek z party.

„Netuším, ale vypadá docela odhodlaně, myslím, že nás odsud chce vystrnadit,“ odpověděl puberták, který vypadal jako vůdce. „Bude nejlepší zbavit se ho,“ dodal. Chlapec nevěděl, jestli má něco říct, nebo hrát mrtvého. Ale ani jedno by nepomohlo, tak zůstal tak, jak byl.

Najednou se z větví něco sneslo na zem. Byla to Emanuela, která přišla Hipolitovi na pomoc. Asi ale neměla promyšlené, jak zakročí, protože se snažila nohama oddělit svého kamaráda od toho, kdo ho držel.

„A vida!“ provokoval kapitán. „Housenka Emanuel! To jsem si mohl myslet! Dlouho jsme se neviděli, nemyslíš?“

„A dlouho se zase nevidíme, myslím,“ zareagovala drze.

V Hipolitovi se také probudila odvaha a řekl: „Mno... Myslím, že na to jdete špatně. Když jsem byl tak starý jako vy, také jsem sem chodíval. Ach, ty časy!“ Chtěl jen otupit jejich pozornost, ale asi to dostalo i Emanuelu, protože ztuhla jako socha. Nikdy by do něj neřekla, že... Vtom na ni Hipolit spiklenecky mrknul. Nato se rozeběhnul a vytvořil si uličku mezi udivenými pubertáky. Jeho kamarádka hned pochopila, o co jde a k útěku využila stejného prostoru jako on.

„Za nimi!“ zavelel vůdce party. A tak se ze záchrany lesa vyklubala pekelná honička. Když Kačka získala přehled o situaci, začala utíkat s nimi. Pak ale uznali za vhodné, aby běžel každý sám a rozdělili se. Hipolit to vzal podél pole, Kateřina loukou a Emanuela si to namířila středem lesa.

Už hezkých pár minut utíkali, ani nevěděli kam. Hipolit to měl snad nejtěžší, protože měl pod nohama hodně věcí, o které se dalo zakopnout. V uších mu skučel vítr a začínala mu být trochu zima. Kromě toho měl v suchém krku obrovský knedlík. Na chvíli se zastavil a hlasitě oddechoval. Všimnul si, že v dálce asi padesáti metrů na něj číhá jeden člen party. Otočil se tedy a běžel zpět. Ještě několikrát byl však nucen změnit směr, jelikož mu v cestě stál někdo z party vetřelců. A tak se dostal až do míst, kde se to pubertáky jen hemžilo, a tak se otočil a přitom, když zkoumal, jestli někdo není za ním, couval za sebe. Náhle však do někoho narazil zády. S výkřikem strachu se bleskurychle otočil a s velikou úlevou zjistil, že to je jen Emanuela a také k nim spěchá Kačka. Obě dívky však nevypadaly zrovna neklidněji a Hipolit za malou chvíli zjistil, proč – jeho kamarádky totiž pronásledovali pubertáci až sem. Nyní byli všichni tři obklíčeni. A ta postarší partička, která se na ně takto spikla, se pomalu přibližovala jako rybáři, kteří nechtějí vyplašit svou kořist.

„Jste v pasti,“ oznámil jim velitel. Hipolit chtěl drze poznamenat, že to už poznali, ale přes ten obrovský knedlík v krku se nedalo kloudně mluvit. V hlavě si pokusil vytvořit plán, ale jako by se mysl spikla proti němu.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se svého vůdce jeden puberták z party.

„Vlastně ani nevím,“ přiznal kapitán. „ale nechat je bez trestu nemůžeme.“ Když se velitel zamyslel, Hipolit toho využil a hbitě se vymrštil na větev poblíž a přeletěl přímo nad hlavami pubertáků. Dostal se tak ven z kruhu, ve kterém se dosud nedobrovolně nacházel.

„Hej!“ křikl na něj jeden ze členů party. Vyvolalo to sice zmatek, ale dívkám se utéct nepodařilo a Hipolit neměl žádný plán, jak je dostat ven. Pár lidí ho začalo pronásledovat. Tentokrát si usmyslel, že se jen tak lacino nenechá chytit,

ale jeho nohy zmožené únavou říkaly něco jiného. Chtěl sice běžet rychleji, ale místo toho spíš viditelně zpomalil. Kolena se pomalu, ale jistě přibližovala k zemi. Náhle ho napadlo, že by mohl vylézt na strom a vzápětí to také udělal. Pod nohama mu procházeli pubertáči, kteří ho hledali a on ani nedutal. Pomalu z kapsy vytáhnul mobil. Ten začal zářit o sto šest. Chlapec se leknul a div že mu neupadnul. Jasná záře přitahovala nezvané hosty. Hipolit bez váhání snížil jas na minimum a byl v klidu. Původně chtěl zavolat policii, ale vzpomněl si na Emanuela a hned tu myšlenku opustil. V tu chvíli ho však něco napadlo. Na internetu si vyhledal jeden zvuk a... Lesem se v tu ránu rozezněla policejní houkačka. Pubertákům se hrůzou udělala husí kůže. A nebyli sami, koho to vyděsilo, Emanuela totiž začala mít velké obavy, že ji Hipolit neposlechnul. Okamžitě se otočila a běžela do svého úkrytu ve stromě. Schoulila se do klubíčka a čekala, co bude dál. A co udělala Kateřina? Zůstala stát jako socha a i když už Hipolita dlouho znala, nemohla uvěřit, že opravdu zavolal policisty i přes Emanuely jasné ne.

Problém byl tedy vyřešen. Pubertáči nevypadali na to, aby sem znovu zamířili, a Hipolit byl díky tomu nevýslovně šťastný. A kdo by také nebyl, vždyť to byl postrach lesa, problém, který se na první pohled zdál jako nevyřešitelný. Ale když zmizel jeden, objevil se další – Emanuela s ním nechtěla ani promluvit. A přes veškerou Kaččinu snahu se toho nevzdala. Jak byla totiž uzavřena ve stromě a bála se vystrčit ven byť jen jedno oko, nemohla vědět, že tam žádná policie není. Když s ní Kačka promlouvala a snažila se jí vervat do hlavy, že to by prý Hipolit neudělal, začala i ona podléhat názoru, že Hipolit jim pomohl z kaluže do bláta.

„Ahoj holky,“ přišel k nim Hipolit. „to jsem je pěkně vyprovokoval, nemyslíte?“

„Ne, nemyslíme!“ ohradila se Kačka. „Em šla málem do sirotčince!“ ale v tu chvíli, co to řekla, se zarazila. „Em, pořád do toho sirotčince nechceš? Taťka se tam o tebe pěkně postará...“ A i Emanuele došlo, že nyní, když už v něm nemá nepřátele, by se tam mohla nastěhovat. A nakonec také souhlasila.

„Dobře, tak já tedy půjdu za těmi policajty, aby mě tam odvezli,“ a ze své komůrky vylezla ven dřív, než na to něco stačil Hipolit něco namítnout. „Kde jsou?“ a Hipolit nedokázal udržet smích. Vytáhnul z kapsy mobil a pustil onen zvuk policejní houkačky. Z plna hrdla se pak všichni přátelé zasmáli společně.

Dalšího dne se vydala Housenka Emanuel do sirotčince i se svými novými přáteli. Obě dívky byly rády, že se jejich spory vyřešily a kráčely vedle sebe, zatímco Hipolit si tento pocit vychutnával za nimi. Přešli přes pole, přes les a přeskočili průzračný potůček. Prošli vsí až do domu, kde společně se všemi těmi sirotky žila Kateřinina rodina. Kačka slavnostně zazvonila na domovní zvonek, otec ji přivítal s otevřenou náručí.

„Ahoj, Kátí, ahoj, Hipolite!“ usmál se. „Není to ta dívka, která tě kdysi zranila?“ zeptal se s prstem naměřeným na Emanuela.

„Dlouhé vyprávění,“ odbyla ho Kateřina. „pojdme si raději sednout...“ a tak se šli posadit na terasu, maminka jim nabídla bábovku a Hipolit, Kačka a později i stydlivá Emanuela se pustili do vyprávění. Majitelé sirotčince vypadali jako moc milí lidé, a tak se na svou dceru ani na nikoho z jejich přátel nehněvali. Místo toho bedlivě naslouchali, jak děti vypráví.

Když kamarádi dolíčili své dobrodružství, rodičům bylo jasné, co se po nich chce. Emanuela si u nich konečně našla nový domov. Stále ji to však táhlo do lesa a protože, jak již bylo zmíněno, majitelé byli hodní, ochotně ji tam vždy pouštěli. S Hipolitem se tam dívky každý týden scházely a strom využili jako klubovnu.

A tak končí příběh o Hipolitovi Hrcibuchovi, jenž si nemohl najít přátele.